

Ook donderdag fictiedag op Eén

De nieuwe dramaserie 'Los zand', met onder anderen Matthias Schoenaerts, Koen De Bouw en Tine Embrechts in de hoofdrollen, vertolkt de ambitie van Eén om de weekprogrammering te versterken met 'straffe fictie'.

Rechts een deel van de cast: (vlnr) Karel Vingerhoets, Marijke Pinoy, Steve Aernouts en Lotte Pinoy. © Wim Daneels

TELEVISIE

VAN ONZE REDACTEUR

LEO BONTE

ANTWERPEN | In *Los zand* trekken drie jonge koppels hals over kop naar Namibië voor een avontuurlijke reis door de woestijn. Voor ze zich definitief settelen, willen de dertigers zich nog een laatste keer aan een wild en onbezonnen avontuur wagen. En dat zonder het thuisfront op de hoogte te brengen. Maar wat redelijk onschuldig begint, krijgt al snel gevaarlijke kantjes. Stilaan begint de vriendschap tussen de zes barsten te vertonen.

'Het gaat om mensen op een keerpunt in hun leven, van wie er één iets heel extreems doet en daardoor een bom onder de groep legt', zegt Kris Gaens van het productiehuis Sputnik TV, bij ons vooral bekend van de docufictiereeks *Kaat & Co.* Samen met zijn collega Erik Van Berendoncks schreef hij het scenario en verzorgt hij de regie.

De voorbije maand waren de zes hoofdrolspelers (Matthias Schoenaerts, Koen De Bouw, Lotte Pinoy, Steve Aernouts, Nele Van Rompaey en Tine Embrechts) en de 35-koppige crew in Namibië om er 'het grote avontuur' op te nemen. Een bijzonder zware klus — er werd meer dan vijftienduizend kilometer afgelegd bij temperaturen die opliepen tot veertig graden — maar dat werd volgens Tine Embrechts dubbel en dik gecompenseerd door de adembenemende landschappen in een van de mooiste landen ter wereld.

Op 17 november beginnen de opnames van wat zich op het thuis-

front — in Antwerpen — afspeelt. Behalve de roadmovie over de dertigers in Namibië, die als een rode draad door de serie loopt, is er immers het verhaal van de vijftigers, vooral ouders van de avonturiers (Karel Vingerhoets, Marijke Pinoy, Erik Vanherreweghe en Dries Vanhegen), die geconfronteerd worden met de gevolgen van de reis van hun kinderen. Via flashbacks krijg je beetje bij beetje te zien hoe alles tot stand is gekomen en worden er elementen aangeboden om het mysterie te ontrafelen.

Het moet van 'Kongo' geleden zijn dat er voor een Eén-serie nog op een exotische bestemming werd gedraaid

Los zand is maar een van de fictieprojecten die momenteel bij Eén in ontwikkeling zijn. Het bewijst dat fictie een belangrijk speerpunt in de programmering van de zender blijft. Tot voor kort werd daarbij vooral op de zondagavond gefocust. Zo begint in december de prestigieuze dramaserie *De smaak van De Keyser*.

'Sinds jaar en dag staan we bijzonder sterk op zondagavond, onder meer dankzij de fictie', zegt Jean Philip De Tender, de netmanager van Eén. 'Maar intussen hebben we zeven dagen op zeven een solide programmering, zodat het voor de hand ligt dat we ook

de midweek willen uitbouwen met stevige fictiereeksen.'

De Tender vindt dat Eén met *Kindereen van Dewindt*, een langlopende reeks over een Antwerpse ondernemersfamilie, op dat vlak al een mooi parcours heeft afgelegd. Van die serie worden de laatste tien afleveringen in het voorjaar van 2009 uitgezonden.

Maar de tijd is rijp om de ambities aan te scherpen. In de plaats van een langlopende reeks kiest Eén voortaan voor meerdere 'midweekreeksen' van kortere duur. 'Dat is zeker niet de makkelijkste weg, maar zo kunnen we de kijkers meer variatie en meer verhalen bieden', aldus De Tender. Als het budget het toelaat, wil hij jaarlijks twee van die fictiereeksen uitzenden.

Heel Vlaams

Los zand past perfect in dat plaatje. De serie kan bogen op een indrukwekkende cast en er worden ook letterlijk grenzen verlegd. Het moet van *Kongo* geleden zijn dat er voor een Eén-serie nog op een exotische bestemming werd gedraaid. 'Dat geeft de serie een extra dimensie, maar ze blijft toch heel herkenbaar en heel Vlaams', vindt De Tender.

Toch maakt de netmanager er geen geheim van: of er nu in Namibië wordt gedraaid of niet, het budget van midweekfictie blijft een flink stuk lager dan dat van prestigieuze zondagavond drama. 'Dat verplicht ons om creatief met de beperkte middelen om te springen', geeft Kris Gaens van Sputnik TV toe.

Wellicht wordt *Los zand* in het najaar van 2009 uitgezonden.

INTERVIEW

MALICK PATHE SOW,
zanger en luitspeler,
keert na drie moderne albums
terug naar zijn traditionele,
Senegalese boodschap.

'Alle Belgen van vreemde origine wensen een verenigd België'

BRUSSEL | Malick Pathé Sow is afkomstig uit het noorden van Senegal en kreeg de muziek met de moedermelk mee. Hij is een 'griot', een zanger door geboorte, en bespeelt al van jongs af de 'hoddu', de Senegalese luit. Als griot ging hij spelen op doopsels en trouwfeesten in Senegal en Mauritanië. Hij heeft tien jaar met de Peulster Baaba Maal gespeeld, zegt hij, en richtte met hem de groep Le Daande Lenol op. 'In 1995 heb ik besloten in Europa mijn kans te wagen. Ik ben in België beland en heb hier mijn eigen groep opgericht.'

Was het moeilijk om hier als muzikant aan de bak te komen?
'Als griot kon ik hier niets beginnen. Ik moest me aanpassen aan mijn nieuwe leefwereld en ben op zoek gegaan naar manieren om mijn traditionele kennis over te dragen. Op mijn eerste album (*Danniyanke* uit 1998, red.) mengde ik akoestische met moderne elementen, zoals een synthesizer. Daarna heb ik twee albums gemaakt waarin ik mijn tradities wilde combineren met muziek uit de westerse samenleving.'

Voelde u na drie moderne albums de nood om terug te keren naar de bron?

'Ik ben blij dat ik die moderne albums gemaakt heb. Ze hebben mijn vizier geopend. Maar ik wou terugkeren naar de wortels van de Senegalese cultuur. De organisatie Muziekpublique heeft me artistieke ondersteuning gegeven en me geholpen bij de selectie van de muzikanten. In het Theater Molière hebben we urenlang opgenomen, in een relaxte sfeer, zodat de muzikanten gestimuleerd werden om het beste van zichzelf te geven. Zoveel rust, dat herinnerde me aan het idyllische beeld van een nachtelijke opname langs de

Senegalrivier, onder de bomen bij volle maan.'

Zijn de muzikanten allemaal Afrikanen die in België wonen?
'De geluidsingenieur Emre (Gültekin) is van Turkse afkomst en speelt in één nummer op een Turkse luit (saz). De overige muzikanten komen uit Mauritanië, Togo, Burkina Faso, Guinee en Congo. Uitstekende muzikanten die elk een specifieke kleur hebben bijgebracht. Dit is echt muziek van de wereld. Ik vond het interessant om met akoestische instrumenten van verschillende landen te experimenteren.'

'Maayo men' betekent 'onze rivier'. Is dat een verwijzing naar het grensconflict tussen Senegal en Mauritanië?

'Ja, ik kom uit de Fuuta Toro-regio die zich aan weerszijden van de Senegalrivier uitstrekt. Vroeger was het één land dat door verschillende volkeren bewoond werd. Peul, zoals ik, Wolof en andere bevolkingsgroepen leefden er in vrede samen. De rivier was een plek van handel en culturele kruisbestuiving. Bij de strijd voor onafhankelijkheid heeft de Franse kolonisator geëist dat de rivier als grens zou fungeren tussen Senegal en Mauritanië. Die kunstmatige grens leidt vandaag nog altijd tot tweedracht. Met dit album wil ik iedereen eraan herinneren dat we allemaal deel uitmaken van hetzelfde volk, van hetzelfde land. De rivier moet geen grens zijn, maar een plek van ontmoetingen.'

U roept ook de Belgen op om zich te verenigen?

'Ik denk dat alle Belgen van vreemde origine een sterk en verenigd België wensen. Eendracht maakt macht. En al is de situatie in België minder ernstig dan in Senegal, toch maak ik me zorgen. Ik heb de desastreuze gevolgen van verdeeldheid en afscheiding meegemaakt. Ik zie België, dat mooie land dat me opving, voor mijn ogen scheuren, en dat doet me verdriet.' (bto)

'Maayo men' verschijnt op het nieuwe label van Muziekpublique. Concert op zaterdag 8 november om 20u in Theater Molière in Elsene. (02-217.26.00).

ONLINE

www.muziekpublique.be
www.myspace.com/
malickpathesow

Malik Pathé Sow met zijn band. © Dieter Telemans